

Un experiment reeixit

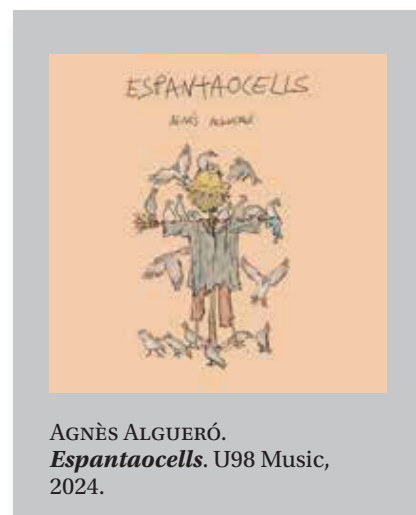
Text > XAVIER CASTILLÓN

La cantant i compositora garrot-xina Agnès Algueró (Batet de la Serra, 1995) va debutar el 2021 amb l'àlbum *Bosc endins*, un disc tan natural o orgànic com el títol suggeria. Llavors alguns van definir com a «pop rural intimista» aquella col·lecció de cançons a les quals, en plena pandèmia, Algueró havia donat forma amb ingredients essencialment acústics i en espais com l'església de Batet per intentar que el paisatge del seu poble «estigués dins del disc». En aquell moment, el seu col·laborador principal era el productor Dani López (de l'Orquestra de Músiques d'Arrel de Catalunya, entre altres projectes), i van treballar al seu estudi (a dos minuts a peu de ca l'Agnès).

Tres anys i un parell de senzills després («Monstruo», que va gravar per a Metges sense Fronteres Espanya, i «Tot el que faig»), Agnès Algueró va publi-

car el seu segon àlbum, la tardor passada. Els seus còmplices han estat ara els músics Vic Moliner i Pau Brugada, que han produït aquest *Espantaocells* al seu estudi, Olivera, de Banyoles. Tot i que l'autora reconeix en el nou disc una certa voluntat de continuïtat respecte al primer, començant pel títol, que també evoca un context rural, Moliner i Brugada l'han ajudat a vestir les cançons amb «una mica més d'electrònica» i amb una sonoritat, en general, més fosca.

Sense perdre l'essència amb què es va donar a conèixer com una de les veus amb més personalitat de la seva generació a Catalunya, en aquest segon disc Agnès Algueró ha volgut experimentar, per no estancar-se, i en algunes cançons ho ha fet fins i tot jugant amb efectes vocals, com ara el vocòder («Intro-Novembre») o l'autotune («Si no veus» o «33»), revitalitzats per les noves

AGNÈS ALGUERÓ.
Espantaocells. U98 Music,
2024.

músiques urbanes. En realitat, la seva veu, clara i ben modulada, no els necessita per arreglar imperfeccions que no té, però com a bona creadora del segle XXI no vol prescindir de res per construir les seves cançons. El resultat d'aquest atreviment és un disc excel·lent, que permet imaginar un gran futur per a Agnès Algueró.

SMOKING BAMBINO. *Cans d'amor*. Microscopi, 2024.

LLUÍS LOZANO. *Lluís canta a Sara*. Pensosfera, 2024.

La confirmació Text > X. C.

En poc més d'un any, el cantant i compositor Esteve Sagué (Girona, 1974), conegut com a *Smoking Bambino*, ha publicat dos discos magnífics: *Llampigots i bufarandes* (2023) i aquest *Cans d'amor*, que confirma la bona decisió que va prendre quan va canviar l'anglès dels discos anteriors pel català d'aquests dos treballs,

construïts tots dos amb el seu fidel Enric Teruel com a arquitecte-productor, al capdavant d'un bon grapat de grans músics de proximitat. Jugant amb gossos, a través del títol del disc i de versos d'unes quantes cançons, Smoking Bambino ha creat un disc molt humà i apassionat, amb una veu madura que té pocs competidors a casa nostra.

Veus, guitarra i poesia Text > X. C.

Músic de llarga trajectòria, que va fer els seus primers passos en grups dels anys seixanta com ara Los Ponney's i Els Dilemes, l'alt-empordanès Lluís Lozano (Hostalets de Llers, 1948) ha iniciat en els últims anys una carrera com a cantautor, amb diversos discos publicats, l'últim dels quals, fins ara, *Canta'm una ha-*

vanera (2021). Amb el seu productor i guitarrista habitual, Mauri Campos, Lozano posa música, en aquest nou disc, a algunes creacions de la gran poetessa xilena Sara Vila (1927-2016). Veus, guitarra i poesia són els elements bàsics, però molt efectius, que haurien d'ajudar a donar a conèixer, més, l'obra de Vila en aquesta banda de l'Atlàntic.

Entre delícies de frares i monges

Text > JOSEP PUJOL I COLL

La capella de la catedral de Girona tenia el monopoli musical a gairebé tots els centres religiosos de la ciutat. D'aquí que l'arxiu capitular guardi moltes partitures que podrien haver estat destinades als nombrosos convents gironins del barroc. Algunes d'aquestes peces ho són clarament, com ara els vilancets de vel —interpretats en la cerimònia de professió de monja d'alguna novícia—, com *Zagalejos, atención*, de Josep Gaz (1656-1713), que obre el nou disc de Música Antiga de Girona. El grup ha estirat aquest fil per rellegir obres que podrien haver format part del repertori festiu conventual, com *La pasión sobre el pecho*, també de Gaz i dedicada a sant Bernat, potser per a les bernardes, doncs. O peces litúrgiques en llatí i, per tant, polivalents, com les lletanies a la Verge del sempre creatiu Francesc Soler (1645-1688). Com que en la tria s'ha optat per un marge temporal

prou ampli, s'hi pot constatar l'evolució estilística entre el llenguatge de Soler i el de Domènec Arquimbau (1757-1829), ja dins el classicisme.

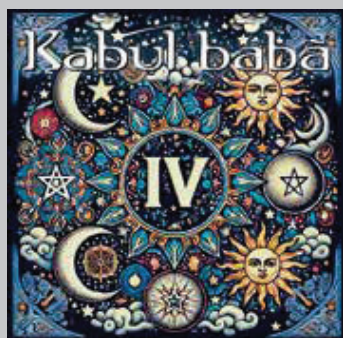
Com és habitual en el grup, el disc és fruit de la gravació en directe del concert realitzat a l'Auditori de La Mercè, amb la frescor i les limitacions que això implica. Aquesta vegada, la direcció ha anat a càrrec de Marc Díaz, des de l'orgue positiu, com solien fer-ho en l'època. I no ens podem estar de notar la participació, amb les transcripcions, del malaguanyat contratenor Òscar Bonany, membre fundador del grup. Se'l trobarà a faltar.

I, per acabar, un repte. Parlant de peces destinades als convents gironins, Josep Gaz té uns grandiosos i solemnisms responsoris inaudits a sant Domènec i uns altres a sant Francesc, a nou i deu veus. I un altre encara: per què no reforçar la plantilla instrumental bàsi-

MÚSICA ANTIGA DE GIRONA.
**Música als convents gironins:
Segles XVII i XVIII.** Música Antiga
de Girona, 2024.
<www.magirona.org>

ca (baix continu d'orgue, llaüt i violoncel) o donar-li color? Les xeremies i sacabutxos, per exemple, tan habituals en l'època, permetrien afrontar les fenomenals *Completes a 15*, de Francesc Soler, que dormen el son de les partitures transcrits però intocades, ben a punt.

KABUL BABÀ. *IV*. RGB Supports,
2024. <https://www.instagram.com/kabul_baba>

SOPA DE CABRA. *Ànima*. Promo
Arts Music, 2024.
<<https://www.sopadecabra.cat>>

Llarga vida al rock'n'roll

Text > RAMON MORENO

Les etiquetes sobren quan parlem de Kabul Babà. El gran paraigua del rock permet moure per camins eclèctics les cançons que componen el seu quart disc, *IV*: del rock més guitarrer («Caic a la trampa») als apunts melòdics («No et facis enrere») o al *reggae* («Ara no hi són»). No els cal cap justificació ni tenen res a demostrar. Són músics amb una llarguíssima trajectòria al sarró i que

de tant en tant es troben per fer allò que millor fan, més enllà dels seus grups originals. Francesc, *Cuco*, Lisisic (baix) i Jaume, *Peck*, Soler (guitarra) formen l'eix d'un grup amb prop de vint-i-cinc anys de trajectòria, acompanyats per Roger Alemany a la veu i Àngel Valentí a la bateria. Un treball cooperatiu, amb Lisisic com a compositor principal, per gaudir del millor rock.

Més enllà de les fronteres

Text > R. M.

Cinc anys han passat des del darrer disc de Sopa de Cabra. Els gironins han aplegat un grapat d'amics per acompanyar, en format duet, les vuit cançons que formen *Ànima*. Amb quaranta anys de trajectòria i disset discos, els Sopa s'han permès surfejar per diferents tonalitats en els seus enregistraments, fins a arribar a aquest treball en el qual apleguen mú-

sics com Pol Batlle, Triquell, Santi Balmes, Xarim Aresté, Beth, Yolanda Sey, Anaïs Vila, Clara Peya i els Sidonie, alguns més propers estilísticament i d'altres un xic més allunyats. El resultat és realment suggeridor i atractiu. Amb temes musicalment notables i lletres literàriament sòlides, Sopa de Cabra segueix eixamplant la seva mirada musical.